

COUR EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ТРИХЛІБ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF TRYKHLIB v. UKRAINE)**

(Заява № 58312/00)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

20 вересня 2005 року

ОСТАТОЧНЕ
20.12.2005

*Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті
44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.*

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ТРИХЛІБ ПРОТИ УКРАЇНИ»

У справі «Трихліб проти України»

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста , *Голова*,
п. Р. Тюрмен,
п. В. Буткевич,
п. М. Угрехелідзе,
п. Е. Фура-Сендстрьом,
п. Д. Йочене,
п. Д. Поповік, *судді*

та пані С.Долле, *секретар секції*,

після обговорення в нарадчій кімнаті 30 серпня 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 58312/00), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянином України Володимиром Івановичем Трихлібом (далі – заявник) 19 листопада 1999 року.

2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженими - пані Зоряною Бортновською та пані Валерією Лутковською.

3. 3 липня 2003 року Суд вирішив надіслати заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до положень п. 3 ст. 29 Конвенції Суд вирішив, що і прийнятність і суть скарги будуть розглядатись разом.

ФАКТИ

4. Заявник, п. Володимир Іванович Трихліб, народився 1961 року та проживає у Новій Каховці, Херсонської області.

I. Обставини справи

5. Факти справи, викладені сторонами, можуть бути викладені таким чином.

А. Провадження щодо виплати заборгованості

6. Між 1997 та 2000 роком заявник подавав позови проти Державного підприємства Південелектронмаш (далі- підприємство), з метою відшкодування заборгованості із заробітної плати. Два провадження було порушено у Новокаховському міському суді, у той час як решта з них були подані до комісії з трудових спорів (далі – комісія). Рішеннями, винесеними судом та комісією заявнику було присуджено відшкодувати заборгованість із заробітної плати, яку він вимагав. Ці рішення були направлені на виконання до відділу державної виконавчої служби у м. Нова Каховка (далі- ВДВС).

7. Рішення, винесені на користь заявника поступово виконувались доки 5 червня 2000 року Херсонський арбітражний суд не порушив справу про банкрутство проти підприємства та заборонив виплачувати заборгованість.

8. 20 червня 2000 року державний виконавець зупинив виконавче провадження щодо підприємства на період, коли буде розглядатись питання про порушення справи про банкрутство щодо підприємства.

9. Листом від 10 серпня 2000 року Вищий Господарський Суд зазначив, що порушення провадження у справі про банкрутство не може бути перешкодою для виконання рішення суду про стягнення з відповідного боржника заборгованості з заробітної плати.

10. Листом від 11 грудня 2000 року державний виконавець запросив дозвіл від господарського суду поновити виконавче провадження. 12 січня 2001 року суддя В. повідомив державного виконавця, що заборгованість із заробітної плати, присудженої судовими рішеннями може бути погашена за рахунок реалізації готової продукції та сировини, яка належить підприємству. Суддя зазначив, що мораторій на задоволення вимог кредиторів не поширюється на виплату заробітної плати, відповідно до ст. 12 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (див. далі – Закон).

11. 11 січня 2001 року державний виконавець наклав арешт на рахунки підприємства.

12. 15 січня 2001 року господарський суд затвердив план санації для відновлення платоспроможності підприємства та призначив керуючого санацією.

13. 22 березня 2001 року державний виконавець, посилаючись на лист судді від 12 січня 2001 року, вимагав від підприємства надавати йому інформацію щодо наявності готової продукції та сировини, на яку можна накласти арешт.

14. Однак, 17 січня 2002 року суддя В. висловив свою думку щодо накладення арешту та продажу власності підприємства, особливо оскільки тривала процедура відновлення боржника, успіх якої на його

думку міг бути зірваний, якщо б дії державного виконавця продовжувались.

15. 23 січня 2002 року Промінвестбанк який обслуговує рахунки підприємства відмовився заморозити їх на вимогу державної виконавчої служби. Банк, *inter alia*, відхилив посилання державної виконавчої служби на вказівку Вищого господарського суду від 10 серпня 2000 року (див. п. 9 вище).

16. 14 серпня 2002 року Херсонський відділ державної виконавчої служби повідомив заявника про те, що у грудні 1999 року йому було сплачено 3,477 грн. Виплата залишку заборгованої служби затримується у зв'язку з ліквідаційною процедурою та набрання чинності Закону України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна», який забороняє відчуження та продаж основних засобів виробництва підприємства.

17. У своїх зауваженнях від 1 вересня 2003 року Уряд зазначив, що до 2003 року всі, крім двох рішень комісії з трудових спорів (від 15 та від 29 березня 2000 року) та всі судові рішення, винесені на користь заявника виконані повністю, а несплачений борг сумою 1277,51 грн. з загальної суми 13301688,24 грн., яку заборгувало підприємство перед своїми кредиторами. У своїх зауваженнях від 21 червня 2004 року Уряд не дивлячись на те, що раніше підтвердив сплачені суми, послався на рішення комісії з трудових спорів від 23 лютого та 29 березня 2000 року, як на такі, що залишаються невиконаними.

18. Заявник оскаржив ці зауваження, стверджуючи, що Уряд не зазначав про рішення від 12 квітня 2000 року, яке, відповідно до його тверджень залишається також невиконаним. Він стверджував, що сума, яка підлягає виплаті становить 3783,57 грн.

19. 9 грудня 2003 року Міністерство юстиції України написало листа яким повідомило Державну виконавчу службу, що заборона на стягнення заборгованості у справах про банкрутство не розповсюджується на виплату заборгованості із заробітної плати.

20. 15 січня 2004 року державна виконавча служба поновила виконавче провадження у справі заявника. 23 січня та 10 лютого 2004 року Державна виконавча служба наказала накласти арешт на рахунки підприємства. Однак, 27 лютого 2004 року Херсонський обласний господарський суд за апеляціями підприємства, скасував ці рішення, тому що Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» передбачає обов'язкове призупинення виконавчого провадження шляхом винесення постанови у справі про банкрутство. Звільнення виплати заборгованості із заробітної плати від загальної заборони відшкодовувати заборгованість стосується лише виплати поточної заробітної плати.

21. Уряд надав Суду копію довідки, виданої 2 лютого 2004 року головним бухгалтером підприємства, у якій зазначалось, що заявник

відмовляється отримувати кошти у розмірі 2 000 грн., наданих йому підприємством в якості компенсації за затримку виплати заробітної плати. Заявник зазначив, що ця сума виплачувалась за умови, якщо заявник відкликає свою заяву з Європейського суду з прав людини.

В. Провадження проти державної виконавчої служби.

22.3 1998 року по 1999 рік заявник з різних підстав безрезультатно намагався порушити кримінальну справу проти посадових осіб Державної виконавчої служби, у зв'язку з її, нібито незаконною бездіяльністю. 8 лютого 1999 року прокуратура м. Херсона відмовила заявнику у його скарзі у зв'язку з недостатністю доказів для порушення кримінальної справи проти Державної виконавчої служби. 7 травня 1999 року Новокаховський міський суд залишив це рішення без змін.

23.12 січня 2000 року Новокаховський міський суд залишив скаргу заявника на бездіяльність Державної виконавчої служби без руху у зв'язку з тим, що заявник не дотримався процесуальних вимог в оформленні скарги. 15 березня 2000 року суд не прийняв апеляційну скаргу заявника у зв'язку з тим, що заявник не дотримався процесуальних вимог в оформленні скарги, передбачених законодавством.

24. У грудні 2000 року заявник звернувся до Новокаховського міського суду з позовом до Державної виконавчої служби, у якому зазначав, що виконавче провадження у його справі не відповідає вимогам закону. 8 травня 2001 року суд відмовив у скарзі заявника, встановивши, що під час виконання рішень комісії з трудових спорів Державною виконавчою службою не було допущено помилок, оскільки затримка у виконанні була спричинена нестачею коштів у підприємства - боржника. Суд також взяв до уваги виключну заборону на стягнення боргів з підприємства, накладену 5 червня 2000 року. 27 червня 2001 року Херсонський обласний суд залишив це рішення без змін.

ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

25. Відповідно до п. 4 ст. 12 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника, або визнання його банкрутом», господарський суд має право накласти заборону на виплату заборгованості підприємством, щодо якого порушена справа про банкрутство. Така заборона розповсюджується і на дії державного виконавця щодо виконання рішень проти підприємства. Ця стаття забезпечує захист підприємства від нарахування неустойки (штрафу,

пені), від застосування інших санкції за невиконання чи неналежне виконання грошових зобов'язань і зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів). Однак, п. 6 ст. 12 зазначає, що дія мораторію на задоволення вимог кредиторів не поширюється на виплату заробітної плати.

26. Стаття 16 Закону зазначає, що розпорядник майна повинен скликати збори кредиторів, які мають відбутись протягом 10 днів після порушення справи про банкрутство. Кредитори на зборах мають кількість голосів, пропорційну сумі вимог кредиторів.

27. Відповідно до ст. 17, господарський суд може затвердити пропозиції зборів кредиторів та виносить ухвалу про проведення санації боржника, яка має закінчитись не пізніше ніж через 1 рік. Суд також має призначити керуючого санацією.

28. Стаття 31 Закону регламентує черговість задоволення вимог кредиторів. У другу чергу задовольняються вимоги, що виникли із зобов'язань банкрута перед працівниками підприємства-банкрута.

2. Лист Вищого господарського суду від 10 серпня 2000 року.

29. У п. 2.5 листа, суд зазначав, що мораторій на задоволення вимог кредиторів не поширюється на виплату заробітної плати, а тому порушення провадження у справі про банкрутство не може бути перешкодою для виконання рішення суду про стягнення з відповідного боржника заборгованості із заробітної плати.

3. Закон України "Про виконавче провадження" від 21 квітня 1999 року.

30. Відповідно до ст. 2 Закону (Закон України «Про виконавче провадження») виконання рішень покладається на державну виконавчу службу. Відповідно до ст. 85 Закону, на дії (бездіяльність) державного виконавця стягувачем може бути подана скарга до начальника відповідного органу державної виконавчої служби, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або до суду. Ст. 86 передбачає право стягувача на звернення з позовом до юридичної особи, яка зобов'язана провадити стягнення коштів з боржника, у разі невиконання рішення з вини цієї юридичної особи та на отримання компенсації.

31. Відповідно до ст. 44 Закону України «Про виконавче провадження» вимоги працівників пов'язані з трудовими правовідносинами, задовольняються у третю чергу, після повного задоволення зазначених вимог задовольняються вимоги громадян із соціального страхування.

32. Відповідні частини Закону України від 29 листопада 2001 року «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» та рішення Конституційного Суду України щодо цього мораторію, викладені у рішенні від 26 квітня 2005 року у рішенні у справі «Сокур проти України», заява № 29439/02, п. п. 18 та 22).

ПРАВО

I. Прийнятність скарг

A. Стверджуване порушення ст. 13 та ст. 14 Конвенції.

33. Заявник стверджував, що його право на ефективний захист було порушено відмовою прокурора порушити кримінальну справу проти Державної виконавчої служби, яка виконувала рішення у цій справі. Він посилався на ст. 13 Конвенції. Суд нагадав, що право на порушення кримінальної справи проти третіх осіб та на засудження відповідної особи не гарантується Конвенцією (див. *Кубісцин проти Польщі* (ріш.), заява № 37437/97 від 21 вересня 1999 року). Суд також встановив, що ця частина заяви є несумісною *ratione materiae* з положеннями Конвенції та має бути відхилена згідно з п. п. 3 та 4 ст. 35 Конвенції.

34. Заявник також посилався на ст. 14 Конвенції (заборона дискримінації) без будь-якого обґрунтування. Суд не знайшов будь-яких ознак у матеріалах справи, які б могли виявити будь-яку присутність порушення цього положення. Суд, відповідно, відхилив цю частину скарги, згідно зі п. п. 3 та 4 ст. 35 Конвенції як явно необґрунтовану.

B. Стверджуване порушення § 1 ст. 6 Конвенції.

35. Заявник скаржився на неспроможність державної влади виконати рішення комісії з трудових спорів, якими йому було присуджено сплатити роботодавцем заборгованість із заробітної плати. Він посилався на п. 1 ст. 6 Конвенції, яка передбачає таке:

«Кожен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов'язків ..., має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом...»

1. Аргументи сторін

36. Суд зазначив, що заявник не оскаржив національних засобів захисту, як це вимагається п. 1 ст. 35 Конвенції, оскільки він позбавив

себе можливості бути визнаним кредитором у справі про банкрутство, порушеної проти підприємства «Південьелектронмаш» за його заявою, яку він мав подати до Херсонського арбітражного суду. Уряд визнав, що заявник не був зобов'язаний передавати виконавчі листи до ліквідатора підприємства до того, як підприємство було визнано банкрутом (у такому випадку виконавчий лист автоматично передається Державною виконавчою службою до ліквідаційної процедури). Однак, Уряд вважає, що участь заявника у справі про банкрутство надало б йому додаткові переваги, оскільки його скарга була б звільнена від судової заборони на виплату заборгованості підприємством та його вимоги задовольнялись б у другу чергу. Заявник також зміг би впливати на перебіг у справі про банкрутство через збори кредиторів.

37. Заявник оскаржив ці аргументи, зазначивши, що його реєстрація у якості кредитора у процедурі банкрутства призвела б до закінчення виконавчого провадження у його справі. Він зазначав, що статус кредитора у виконавчому провадженні має більше переваг ніж у справі про банкрутство. Тому, він наполягав на тому, що використання цього засобу було зайвим та неефективним.

2. Аргументи Суду

38. Суд повторює, що метою п. 1 ст. 35 Конвенції є надання Договірним Сторонам можливість попередити чи виправити стверджувані порушення до того, як такі твердження подаються до Суду. Однак, тільки ті засоби захисту мають бути вичерпані, які є ефективними. На Уряд, на який скаржаться щодо невиконання рішень, покладається обов'язок довести Суду, що засоби захисту є ефективними, доступними як у теорії, так і на практиці у відповідний час (див. рішення у справі «Хохліч проти України», від 29 квітня 2003 р. заява № 41707/98, п. 149). Суд далі зазначив, що має бути вибір засобу захисту заявника, ст. 35 має застосовуватись для відображення практичних реалій позицій заявника для того, щоб забезпечити ефективний захист прав і свобод, гарантованих Конвенцією (див. *mutatis mutandis*, Айри проти Ірландії, рішення від 9 жовтня 1979 року, Серія А. № 32, п. 23; «Хіلال проти Великої Британії», рішення від 8 лютого 2000 року, заява № 45276/99).

39. Суд зазначив, що у цій справі заявник мав два варіанта щодо виконання рішень. З одного боку, він мав можливість (яку він використав) подати свій виконавчий лист до державної виконавчої служби для подальшого виконання. З іншого, він міг вийти з виконавчого провадження та подати заяву про реєстрацію його в якості кредитора відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (що на думку Уряду було більш прийнятним напрямком дій). Тому Суд має

встановити, чи цей засіб був ефективним та міг забезпечити кращий захист прав заявника.

40. Суд по-перше зазначив, що Уряд не зміг надати будь-якого прикладу успішної та вартої уваги справи, у якій робітник отримував його/її заробітну плату в результаті реєстрації в якості кредитора у справі про банкрутство після того, як він перестав бути стороною у виконавчому провадженні.

41. Більше того, щодо черговості задоволення вимог у виконавчому провадженні та у справі про банкрутство, Суд відмітив, що обидва, і Закон України «Про виконавче провадження» і Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» розцінює заборгованість перед заявником як таку, що має бути сплачена у другу чергу, отже жодна процедура не має переваги у цьому відношенні. Оскільки Уряд зазначає, що одного разу зареєструвавшись в якості кредитора, заявник мав би можливість впливати на розвиток справи про банкрутство, Суд зазначає, що голос кредитора на зборах кредиторів залежить від розміру заборгованість. Тому, невелика сума у розмірі 1277, 51 грн. (приблизно 200 євро) надала б йому незначний вплив у будь-якому голосуванні у порівнянні з загальною заборгованістю підприємства у розмірі 13301688,24 грн. (значно більше ніж 2 млн. євро – див. п. 17 вище).

42. У світлі таких обставин, Суд дійшов висновку, що поки правдою є те, що у заявника був доступ до обох засобів захисту, Уряд не продемонстрував, що у справі про банкрутство у заявника в якості кредитора було б більше переваг, ніж у виконавчому провадженні. Тому Суд доходить висновку, що заявник був позбавлений можливості використання засобу захисту, запропонованого Урядом, та, крім того, дотримався вимог ст. 35 п. 1 Конвенції. Відповідно, Суд відхиляє попередні зауваження Уряду щодо скарги заявника на п. 1 ст. 6 Конвенції.

43. Суд вважає, у світлі аргументів сторін, що скарга заявника за ст. 6 п. 1 Конвенції піднімає серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, дотримання яких вимагає її розгляду щодо суті.

II. Щодо суті

1. Аргументи сторін.

44. Уряд зазначав, що тривалість невиконання рішень, винесених на користь заявника була спричинена розпочатою процедурою банкрутства щодо підприємства – боржника та його китичною фінансовою ситуацією. Так, Уряд зазначав, що загальний борг підприємства становив 133301688, 24 грн. та не міг бути сплачений негайно. Уряд далі зазначив, що державна виконавча служба здійснила

всі необхідні виконавчі дії та не може бути відповідальною за затримку виконання рішень. Законність виконавчих дій у цій справі підтверджувалась національними судами.

45. Заявник поставив під сумнів готовність виконавця виконати рішення, винесені на користь заявника. Він зазначив, що виконавче провадження зупинялось по-перше, у зв'язку зі справою про банкрутство, порушеної проти боржника та потім Законом України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна». Заявник зазначав, що заходи, вжиті Державою були недостатніми для забезпечення його права на виконання судового рішення, винесеного на його користь, без надмірних затримок.

2. Аргументи Суду

А. Попередній розгляд

46. Суд по-перше зазначив, що рішення комісії з трудових спірів прирівнюються до судових рішень та Держава несе відповідальність за їх не виконання (див. рішення у справі «Ромашов проти України» від 27 червня 2004 року, заява № 67534/01, п. 41). Суд також визнав непотрібність розпочинати дискусію щодо існування суми заборгованої Державою заявнику, наслідком чого є відсутність важливості встановлення у цій справі такого принципового питання чи є Держава відповідальною за затримку у виконанні рішень комісії з трудових спорів (див. *mutatis mutandis*, рішення у справі «Сокур проти України», зазн. вище п. 32). Це є достатньою підставою для Суду щоб встановити, що у будь-якому випадку, перше рішення, яке залишається невиконаним, було винесене у лютому 2000 року.

Б. Щодо порушення ст. 6 § 1

47. Суд зазначає, що право на доступ до суду включає право на своєчасне виконання рішення (див. рішення у справі «Імобіліаре Саффі проти Італії» заява № 22774/93, ЄСПЛ 1999-V, п. 66). Однак, призупинення виконання судового рішення на такий період може бути виправданий тільки якщо це є необхідністю для задоволення суспільних потреб або вирішення проблем громадського характеру (див. рішення у справі «Імобіліаре Саффі проти Італії» п. 69).

48. Суд звернув увагу на аргументи Уряду з того приводу, що тривалість виконання у цій справі була пов'язана з припиненням виконавчого провадження винесеною ухвалою у справі про банкрутство та складним фінансовим становищем у підприємства - боржника.

49. Суд має спочатку звернутись до аргументів Уряду щодо провадження у справі про банкрутство. Він зазначив, що у такому

провадженні господарський суд може заборонити повернення заборгованості підприємством, якого визнано банкрутом, та залишає захищеним від будь-якого покарання за затримку у виконанні їх зобов'язань щодо тривалості у цьому провадженні. Суд нагадує, що вже було встановлено у справі «Сокур проти України» (див. вище, п. п. 34-35), що така процедура, яка застосовується у схожих справах, може призвести до порушення п. 1 ст. 6 Конвенції. Більше того, у цій справі ситуація посилюється розбіжністю у національній владі щодо правильної інтерпретації Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Суд зазначив, що у цій справі були дві неуспішні спроби державної виконавчої служби щодо виконання рішення суду, винесеного на користь заявника. Дії державного виконавця були вчинювались відповідно до тлумачення Вищим господарським судом та Міністерством юстиції України ст. 12 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», інтерпретація якої дозволяє одночасно з провадженням у справі про банкрутство виконання рішень щодо виплати заробітної плати. Таке тлумачення спочатку підтримувалось Херсонським обласним господарським судом, який, однак, через рік змінив свою думку з цього приводу та заборонив відчуження та примусову реалізацію майна підприємства.

50. Суд повторює головним чином для національної влади, особливо для судів, вирішити проблему щодо тлумачення національного законодавства (див. рішення у справі «Вайт та Кеннеді проти Німеччини» від 18.02.1999 року заява № 26083/94, пункт 54). Однак, він зазначає, що п. 1 ст. 6 Конвенції покладає на Договірні сторони обов'язок організувати правову систему таким чином, щоб їх повноваження відповідали її вимогам (див. *mutatis mutandis*, рішення у справі «Подбельські проти Польщі» від 30 жовтня 1998 року, *збірники ухвал та рішень* 1998-VIII, стор. 3395 пункт 38). У цій справі національні суди не вибрали того рішення, яке б дозволило Державі дотримуватись своїх зобов'язань, передбачених Конвенцією. Замість цього, провадження у справі про банкрутство створило ситуацію, у якій вочевидь діюче підприємство, де заявник до сих пір залишається робітником, який зайнятий цілий день та заслуговував на отримання заробітної плати (див. вище пункти 16 та 20), проте державний виконавець був позбавлений можливості виконувати рішення, винесене на користь заявника.

51. Так як Уряд посилався на складне фінансове становище підприємства, Суд нагадує, що це підприємство, без сумніву, є державним. До таких підприємств застосовується Закон України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» 2001 року (див. пункт 16 вище), який забороняє накладання арешту та продаж

основних фондів підприємства. Суд нагадує, що національне законодавство не надає такому кредитору, як заявник, чи державному виконавцю, будь-яку можливість для оскарження таких обмежень у випадку зловживання чи невиправданого застосування. Так само вони не можуть вимагати компенсації за затримку у виконанні рішень, пов'язану із застосуванням таких обмежень (див. вище пункт 35, рішення у справі «Сокур проти України»).

52. Тому Суд встановив, що неспроможністю з лютого 2000 року, тобто 5 років та 4 місяців, вжити необхідних заходів щодо виконання у повному обсязі рішень комісії з трудових спорів, влада позбавила положення пункт 1 ст. 6 Конвенції його сенсу.

53. Відповідно, у цій справі було порушення пункту 1 ст. 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

54. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

55. Суд зазначив, що відповідно до Правила 60 Регламенту Суду, вимоги щодо справедливої сатисфакції мають бути складені та подані письмово, поданими разом з відповідними підтверджуючими документами та суд може відхилити вимогу повністю або частково.

56. Заявник просив відшкодувати матеріальну та моральну шкоду у розмірі 56 000 грн.

57. Уряд зазначив, що заявник не визначив, в чому полягає суть шкоди, яка була йому спричинена та не обґрунтував суму, яку належало йому сплатити.

58. Суд не знаходить причинного зв'язку між констатованим порушенням та заявленою вимогою заявника щодо матеріальної шкоди. Проте суд дійшов висновку, що заявнику було спричинено моральної шкоди в результаті встановленого порушення. Не дивлячись на це, сума, яку вимагав заявник, була надмірною. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 2 560 євро з огляду на його вимоги щодо нематеріальної шкоди.

Б. Судові витрати

59. Заявник не подав будь-яких вимог з цього приводу у встановлений термін, Суд відповідно нічого не присуджує.

В. Пеня

60. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції прийнятними, решту скарг заявника неприйнятними;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику суму, що складає 2 560 євро (дві тисячі п'ятсот шістдесят євро) як компенсацію за нематеріальну шкоду та витрати в судовому провадженні, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми, на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.
4. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 21 червня 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С.Доллє
Секретар Секції

Ж.-П. КОСТА
Голова Секції

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ТРИХЛІБ ПРОТИ УКРАЇНИ»

Додаток

Перелік рішень Новгородівського міського суду та Комісії з трудових спорів «Південьелектромаш».

№	Орган, який виносив рішення	Дата рішення	Присуджена сума
1	Суд	27 травня 1997 року	738
2.	Суд	23 липня 1997 року	228
3.	Комісія з трудових спорів	24 липня 1997 року	173
4	Комісія з трудових спорів	21 серпня 1997 року	175
5	Комісія з трудових спорів	4 вересня 1997 року	175
6	Комісія з трудових спорів	2 жовтня 1997 року	213
7	Комісія з трудових спорів	30 жовтня 1997 року	150
8	Комісія з трудових спорів	27 листопада 1997 року	145
9	Комісія з трудових спорів	5 лютого 1998 року	202
10	Комісія з трудових спорів	19 лютого 1998 року	189
11	Комісія з трудових спорів	20 березня 1998 року	176
12	Комісія з трудових спорів	16 квітня 1998 року	179
13	Комісія з трудових спорів	31 травня 1998 року	231
14	Комісія з трудових спорів	25 червня 1998 року	161
15	Комісія з трудових спорів	15 липня 1998 року	185
16	Комісія з трудових спорів	20 серпня 1998 року	196
17	Комісія з трудових спорів	2 вересня 1998 року	165
18	Комісія з трудових спорів	22 жовтня 1998 року	199

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ТРИХЛІБ ПРОТИ УКРАЇНИ»

19	Комісія з трудових спорів	26 листопада 1998 року	178
20	Комісія з трудових спорів	24 грудня 1998 року	183
21	Комісія з трудових спорів	23 лютого 1999 року	162
22	Комісія з трудових спорів	23 лютого 1999 року	109
23	Комісія з трудових спорів	18 березня 1999 року	103
24	Комісія з трудових спорів	15 квітня 1999 року	181, 07
25	Комісія з трудових спорів	25 травня 1999 року	186
26	Комісія з трудових спорів	29 червня 1999 року	152
27	Комісія з трудових спорів	12 липня 1999 року	89
28	Комісія з трудових спорів	10 вересня 1999 року	213,57
29	Комісія з трудових спорів	10 вересня 1999 року	190,03
30	Комісія з трудових спорів	11 жовтня 1999 року	217,63
31	Комісія з трудових спорів	12 листопада 1999 року	327
32	Комісія з трудових спорів	16 грудня 1999 року	218
33	Комісія з трудових спорів	17 січня 2000 року	128,76
34	Комісія з трудових спорів	23 лютого 2000 року	315,72
35	Комісія з трудових спорів	15 березня 2000 року	961,79
36	Комісія з трудових спорів	29 березня 2000 року	316
37 ¹	Комісія з трудових спорів	12 квітня 2000 року	121

¹ Відповідно до тверджень заявника